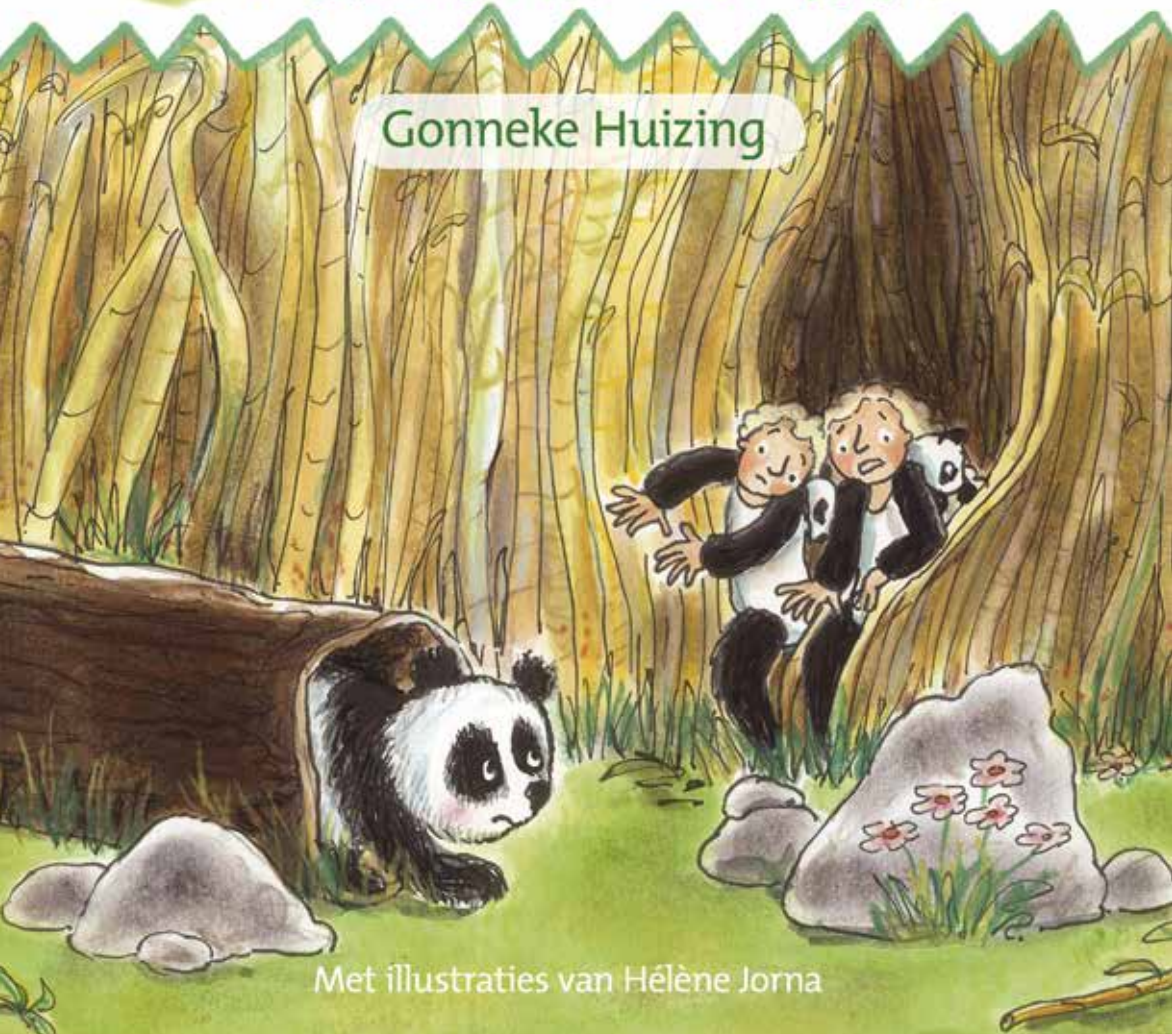

Expeditie Werelddier

Panda in de val

Gonneke Huizing

Met illustraties van H el ene Jorna

panda in de val

Met illustraties van H el ene Jorna

De vrouwtjespanda blijft stokstijf staan. Ze snuffelt met haar neus in de lucht. Datgene wat ze ruikt herkent ze niet. Het is een zware, dreigende geur. Welk gevaar ligt op de loer? Ze zou het liefst teruggaan naar haar jong, maar de honger drijft haar verder.

De zon brandt op haar dikke vacht en de warmte maakt haar loom. Het zou fijn zijn om in de schaduw te liggen en te spelen met de kleine.

Dan zet ze weer sloom haar ene poot voor de andere. Haar logge lijf wiegt bij elke stap heen en weer. Opnieuw blijft ze staan. Minutenlang.

Zien kan ze niet zo goed, maar ruiken des te beter. Die geur, die vreemde geur verontrust haar. Zacht beweegt ze haar neus in een poging zoveel mogelijk van die onbekende lucht op te snuiven.

Weer zet ze een stap. En dan gebeurt het. Een messcherpe pijn snijdt door haar poot.

Ze maakt een hard blaffend geluid en probeert haar poot los te trekken. Maar hoe ze ook rukt, de poot zit muurvast.

Een panda is geen hond!

‘Moet je horen!’ Olaf stoot zijn zusje aan, dat naast hem op de bank zit te gamen.

Hij zit te lezen in het boek dat oma hun voor hun negende verjaardag heeft gegeven.

Het is een boek over de pandabeer. Ze kregen het omdat ze over drie dagen naar China gaan. Hun vader is daar al een paar weken. Hij maakt een documentaire over de pandabeer. Het is de eerste in een reeks over dieren overal ter wereld.

‘Wat moet ik horen?’ Lola kijkt een beetje verstoord op. ‘In China leeft de pandabeer,’ leest Olaf voor.

‘Weet ik allang.’ Lola buigt zich weer over haar spelletje.

‘In 1936 nam een Amerikaanse vrouw vanuit China een pandabeer mee naar Amerika. Ze deed alsof de panda een hond was en noemde haar nieuwe huisdier Su Lin.’ ‘Cool! Dat wil ik ook wel,’ zegt Lola. Ze trekt het boek half uit Olafs handen om naar de foto te kunnen kijken.

‘Kijk nou, wat lief!’ Ze aait met haar vinger over de kop van een babypanda.

‘Een panda kan geen huisdier zijn,’ zegt Olaf.

‘Hoezo niet?’ vraagt Lola. ‘En een hond dan, die kan toch ook een huisdier zijn?’

‘Ja, maar, maar...’

‘Nou dan.’

‘Pfff, een panda is toch zeker geen hond!’ zegt Olaf een beetje verontwaardigd.

Samen buigen ze zich nu over het boek.

‘Su Lin was nog maar acht weken toen hij gevangen werd,’ leest Lola hardop voor.

‘Nou en?’

‘Dan kon hij vast nog wel goed wennen.’

Olaf zegt niets. Hij stelt zich voor dat in de hoek van de kamer een mand zou staan voor Su Lin. ‘In je mand!’ zou hij zeggen.

En dan zou Su Lin naar zijn mand waggelen, zich daar oprollen en hem met de kop tussen zijn voorpoten droevig aankijken.

‘Jij vindt dat toch ook niets, oma,’ vraagt Olaf aan oma die net de kamer binnenkomt, ‘als mensen een panda als huisdier houden?’

Oma schiet in de lach. ‘Wie heeft een panda als huisdier dan?’

‘Een Amerikaanse mevrouw bijna honderd jaar geleden. Lees maar.’ Olaf houdt oma het boek voor.

‘Nou ja,’ zegt oma als ze het gelezen heeft. ‘Ik moet er niet aan denken. Zo’n wild beest in mijn huis.’

‘Ze zijn niet wild, ze zijn lief,’ zegt Lola.

‘O vast,’ geeft oma toe, ‘maar waar haal je elke dag zo’n veertig kilo bamboe vandaan?’

‘Waarvoor?’ vraagt Lola verbaasd.

‘Dat moeten ze per dag zo ongeveer eten,’ zegt oma.

‘Wow,’ zegt Lola. ‘Da’s veel. Hoe zou die vrouw aan al dat bamboe gekomen zijn voor Su Lin?’

‘Misschien gaf ze hem gras of sla,’ zegt Olaf.

‘In elk geval is het een hele zorg, zo’n panda in huis,’ zegt oma.

‘Waar zou die eigenlijk moeten poepen en plassen?’ vraagt Olaf.

‘In de tuin!’ stelt Lola voor.

‘Jakkas, een tuin vol pandapoep.’ Oma haalt haar neus op. ‘En jullie maar scheppen!’

‘Wíj? Echt niet. Zíj! Zij wil een panda!’ Olaf wijst op zijn zusje.

Lola steekt haar tong uit. ‘Dan doe ik het wel alleen, hoor!’

‘Die panda ging trouwens al best wel snel in de dieren-tuin wonen,’ leest Olaf verder voor.

‘Dat snap ik,’ zegt oma. Ze lacht. ‘Nog drie nachtjes en

dan gaan jullie de panda in het echt zien,' gaat ze verder.

'Jammer dat jij niet meegaat!' Lola slaat haar armen om oma heen. 'Ik ga je missen.'

'Ik jullie ook!' Oma zucht een keer diep.

'Ga dan toch gewoon mee.' Olaf zegt het een beetje boos. Als hij eraan denkt dat ze oma vier weken niet zullen zien, krijgt hij een gek gevoel in zijn buik. Zolang is hij nog nooit zonder oma geweest. Oma die al voor hen zorgt vanaf hun geboorte, omdat mama dood is.

'Daar hebben we het over gehad, lieverds.'

Olaf weet het wel. Oma's oudste kind Fien woont in een instelling. Fien is al veertig, maar ze heeft het verstand van een peuter. Bovendien kan ze niet lopen. Oma gaat elke dag bij haar op bezoek. Ze slaat nooit een dag over. 'Jullie kunnen het prima zelf,' zegt oma.

'Weet ik,' zegt Olaf.

Oma en papa hebben het zo geregeld dat er steeds een stewardess bij hen is, totdat papa hen ophaalt van het vliegveld in China, maar toch... Hij zou willen dat oma meeinging.

